

Bemærkninger til forslaget

Forslaget tager udgangspunkt i et forsigtighedsprincip med det formål at sikre især børn og unge samt gravide kvinder mod mulige skadevirkninger af kviksølvholdigt tandfyldningsmateriale. Samtidig nedbringes herved kviksølvbelastningen af miljøet.

Gennem årtier har der været ført en veritabel »amalgamkrig« både i Danmark og en række andre lande, idet det ikke har været muligt at føre videnskabeligt bevis for, at det kviksølvholdige tandfyldningsmateriale amalgam er sundhedsskadeligt. Ikke desto mindre er det kendt, at alvorlige og meget ubehagelige sygdomstilstande, som ikke har kunnet behandles, er blevet bragt til ophør ved udskiftning af amalgamplomber i tænderne. Dette har ført til, at lande som Sverige, Norge, Tyskland og Østrig har begrænset brugen af amalgam og ikke anvender materialet til børn og gravide kvinder. I Tyskland bruges amalgam endvidere ikke til nyrepatienter, og i Schweiz ophørte man helt at undervise i brugen af amalgam ved tandlægeskolen i Zürich i 1992/93.

Ud over allergiske reaktioner i mundhulen er de alvorligste sygdomstilstande, som amalgam mistænkes for at kunne fremkalde, problemer med nervesystemet, immunsystemet og nyrerne. Kviksølv går direkte i hjernen og videre til lunger, blod og indre organer og har effekt ved selv meget lave koncentrationer. Den svenske professor i miljømedicin Matts Berlin¹⁾, som også har været ordfører for WHO i spørgsmål om kviksølv, anslår, at ca. 1 pct. af patienterne med amalgamplomber får problemer af den omtalte karakter.

Forsvarerne for amalgam har hidtil, ud over den manglende dokumentation for sundhedsrisikoen, henvist til materialets gode egenskaber. Således også Sundhedsstyrelsen i Danmark, der dog har oplyst²⁾, at der findes en række tandfyldningsmaterialer, herunder plast, der på sundhedsfagligt forsvarlig vis kan er-

statte sølvamalgam. Disse materialer har, ligesom amalgam, både fordele og ulemper. Sundhedsstyrelsen er ikke bekendt med, at der på nuværende tidspunkt er udviklet et tandfyldningsmateriale, der helt kan erstatte sølvamalgam.

Til forsvar for ikke at skride ind over for anvendelse af amalgam af sundhedsmæssige årsager vil nogle endvidere anføre, at stadigt bedre dentalmaterialer, samtidig med at flere og flere mennesker afviser amalgam i tænderne af kosmetiske grunde, simpelt hen betyder, at problemet efterhånden løser sig selv. Det er imidlertid forslagsstillernes opfattelse, at man bør lægge et forsigtighedsprincip til grund og lade tvivlen komme patienterne til gode. I første række børn og unge samt gravide kvinder.

Til støtte herfor taler konklusionen³⁾ i en rapport fra 1998 fra det svenske Forskningsrådsnämnden⁴⁾, der blandt andet siger, at en forekomst af personer med sygdom forårsaget af amalgam ikke er bevist, men at den ikke kan udelukkes. En rapport fra Statens Helse-tilsyn i Norge⁵⁾, ligeledes fra 1998, konkluderer om amalgam, at der ikke er videnskabeligt belæg for en sammenhæng mellem amalgam og skader på helbredet. Men samtidig siges det, at det er sandsynliggjort, at for et mindretal i befolkningen kan den naturlige biologiske respons på kviksølvexponering medføre helbredsproblemer.

Hensynet til det ydre miljø og OECD's bestræbelser i så hensende foranledigede i 1994⁶⁾ Miljøstyrelsen til at foreslå et forbud mod anvendelse af amalgamfyldninger pr. 1. januar 1999. På trods af at man fandt et forbud hensigtsmæssigt, blev fristen imidlertid i 1998 udsat "indtil videre" på grund af modstand fra Sundhedsstyrelsen. Angiveligvis på grund af vanskeligheder med at finde et velegnet alternativ til amalgam.

¹⁾ Jf. TV 2 Lorry om anvendelse af amalgam den 27. og 28. december 2000

²⁾ Svar på spm. S 16 til sundhedsministeren (3/10 2000)

³⁾ Jf. bilag 1

⁴⁾ Nedsat af den svenske regering i april 1997. Fra 1. januar 2001 indgår FRN i den nye myndighed Vetenskabsrådet

⁵⁾ Jf. svar på spørgsmål 131, Sundhedsudvalget, alm. del 1998-99

⁶⁾ Jf. Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 520 af 9. juni 1994